

Capitolul 12

Cuprinsul

Capitolul 12	1
Parabola viticultorilor răi	1
Întrebarea referitoare la impozitul pentru Cezar	3
Întrebarea saducheilor cu referitoare la înviere.....	5
Întrebarea cărturarilor referitoare la cea mai importantă poruncă.....	6
Fiul lui David și Domnul lui David.....	8
Avertismentul cu privire la cărturari	8
Văduva cu cei doi bănuți.....	9

Parabola viticultorilor răi

Marcu 12.1-12: Și a început să le vorbească în parabole: „Un om a plantat o vie și a împrejmuț-o cu gard și a săpat o groapă pentru teasc și a zidit un turn și a arendat-o unor viticultori și a plecat din țară. Și, la timpul potrivit, a trimis la viticultori un rob, ca să primească de la viticultori din roadele viei. Dar ei l-au luat și l-au bătut și l-au trimis înapoi fără nimic. Și a trimis din nou la ei un alt rob; și pe acela l-au rănit la cap și l-au trimis înapoi cu insulte. Și a trimis din nou un altul; și pe acela l-au omorât; și pe mulți alții, pe unii bătându-i, iar pe alții omorându-i. Mai având un singur fiu preaiubit, l-a trimis și pe el la ei, la urmă, spunând: «Îl vor respecta pe fiul meu». Dar viticultorii aceia au zis între ei: «Acesta este moștenitorul; veniți, să-l omorâm, și moștenirea va fi a noastră!» Și l-au luat și l-au omorât și l-au scos afară din vie. Ce va face deci stăpânul viei? Va veni și-i va omori pe viticultori și via o va da altora. N-ați citit nici Scriptura aceasta: «Piatra pe care au lepădat-o ziditorii, aceasta a ajuns cap de unghi. Aceasta a fost de la Domnul și este minunat în ochii noștri?»” Și căutau să-L prindă și s-au temut de mulțime; pentru că au înțeles că despre ei spusese parabola; și L-au lăsat și au plecat.

În versetele anterioare, starea de stricăciune a conducătorilor poporului devenise din nou deosebit de clară. Aici, Domnul, în calitate de Profet divin, plasează această descriere a stării într-un context mai larg, sub forma unei parabole. El descrie istoria îndelungată a poporului Israel ca popor pământesc responsabil al lui Dumnezeu și arată cum s-a ajuns la această stare proastă, care avea să culmineze cu uciderea Fiului Preaiubit. În același timp, însă, această parabolă dezvăluie și bunătatea și grija copleșitor de mare a lui Dumnezeu față de poporul Său nerecunoscător și respingător.

Via, pe care gospodarul a plantat-o în această parabolă, este o imagine a poporului Israel. Deja în Vechiul Testament este folosită această imagine de mai multe ori pentru Israel, dacă ne gândim la pasaje precum [Ieremia 12.10](#) și [Isaia 5.1-7](#). Necazul pe care l-a avut gospodarul cu via sa arată în mod impresionant necazul pe care l-a avut Dumnezeu cu poporul Său și cum El a creat toate condițiile de bază pentru ca acesta să Îi aducă rodul pe care îl căuta.

El Își pusese poporul Său deoparte dintre națiuni și voia să-l ferească de păcatele națiunilor prin Lege (gardul). În același timp, El a luat toate măsurile necesare pentru ca poporul să poată aduce roade și să aibă și bucurie (teascul de vin) și a vegheat asupra poporului Său și l-a protejat (turnul).

Apoi se relatează că stăpânul „a arendat-o unor viticultori și a plecat din țară”. Dumnezeu nu a mai intervenit în guvernarea Sa atât de direct, cum o făcuse în timpul călătoriei prin pustiu, și a pus administrarea poporului în mâinile conducătorilor și căpeteniilor iudeilor.

Dar chiar și atunci când a „plecat din țară” și poporul s-a îndepărtat de Dumnezeu, în harul Său, El nu i-a părăsit. El „S-a sculat de dimineață”, așa cum se spune în [Ieremia 7.13](#), și a trimis mesagerii Săi, profeții, la poporul Său. El a vrut să „primească *din roadele* viei”. Dar conducătorii religioși ai poporului i-au respins pe mesagerii lui Dumnezeu, i-au disprețuit și chiar au mers tot mai departe în ura lor împotriva lor, așa cum arată versetele 2-5 din pasajul nostru. Acest lucru fusese deja prezis în Vechiul Testament: „Și Domnul Dumnezeu părinților lor a trimis prin solii Săi la ei, trezindu-i de dimineață și trimițându-i; pentru că Îi era milă de poporul Său și de locașul Său. Dar ei batjocoreau pe solii lui Dumnezeu și disprețuiau cuvintele Lui și râdeau de profeții Lui, până a izbucnit mânia Domnului împotriva poporului Său și n-a mai fost vindecare” ([2 Cronici 36.15,16](#)). [Neemia 9.26](#), [Faptele apostolilor 7.52](#) și [1 Tesaloniceni 2.15](#) se referă, de asemenea, la acest comportament rău.

După ce poporul i-a respins pe primii mesageri, Dumnezeu, în marea Sa îndelungă-răbdare și în secole de răbdare, nu a adus încă judecata asupra poporului, ci a continuat să trimită noi slujitori - până când, în cele din urmă, L-a trimis și pe *singurul Său Fiu Preaiubit*, pe care Îl avea.

Evangelistul Marcu descrie trimiterea Fiului într-un mod deosebit de impresionant: „Mai având un singur fiu preaiubit, l-a trimis și pe el la ei, la urmă, spunând: «Îl vor respecta pe fiul meu».” (versetul 6). Toți mesagerii care au venit la vie au fost trimiși de Dumnezeu și au fost respinși de popor. Dar numai Unul singur nu era un slujitor, ci Fiul, Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu. „Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri și în multe feluri părinților prin profeți, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul” ([Evrei 1.1,2](#)). Acesta a fost cel mai mare Dar, pe care El Îl putea oferi.

Dar la această cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu, conducătorii poporului au răspuns cu cea mai mare ură. În [Matei 21.38](#) citim că această ură și dorința de a-L ucide pe Fiul lui Dumnezeu a apărut chiar atunci când ei doar L-au văzut pe Domnul. Domnul a avut parte exact de ceea ce se întâmplase în model și lui Iosif ([Geneza 37.18](#)).

Ura de moarte și invidia erau caracteristicile speciale cu care iudeii L-au întâmpinat pe Domnul; Pilat știa și el acest lucru ([Matei 27.18](#)). Romanii L-au tratat cu cruzime pe Domnul, și nu le-a păsat prea mult de Persoana Lui, în timp ce iudeii erau caracterizați de această ură îngrozitoare. Prin acest comportament față de Fiul lui Dumnezeu și față de dragostea Sa, a fost dezvăluită în cele din urmă stricăciunea totală a poporului, dar și a oamenilor în general.

Faptul că Domnul spune „acesta este moștenitorul” în această parabolă arată clar că „viticultorii”, conducătorii evreilor, știau exact pe cine aveau în fața lor. Ei L-au respins în mod deliberat.

Cuvintele lor din versetul 7 arată clar la ce orbire poate duce ura față de Domnul Isus și trăirea în păcat și ce erori grave pot rezulta din aceasta:

„Viticultorii” au crezut că Îl pot împiedica pe Domnul să intre în posesia moștenirii Sale prin uciderea Lui. Dar tocmai moartea Sa jertfitoare a fost modalitatea de a intra în posesia moștenirii Sale ca Om.

De asemenea, ei s-au înșelat dacă au crezut că pot intra în posesia moștenirii prin moartea Moștenitorului. În loc de moștenire, ei au primit judecata lui Dumnezeu, așa cum ea este anunțată în versetul 9.

Ei au uitat că în spatele „Moștenitorului” se afla „Domnul viei”, și nu au ținut cont de venirea Acestuia, care este pusă aici în legătură cu trei consecințe:

1. *Judecată pentru viticultori* - Prima parte a acestei judecăți a avut loc în anul 70 d.Hr., când Ierusalimul și Templul au fost distruse. A doua parte a judecății se va împlini la venirea Domnului în putere și glorie.
2. *Predarea viei „altora”* - În viitor, Dumnezeu va avea grijă să fie o rămășiță care Îi va aduce rodul pe care l-a căutat în zadar atâta timp. Acesta va fi în primul rând poporul restabilit al lui Israel în Împărăția Milenară. „Și poporul tău – ei toți vor fi drești: vor stăpâni pământul pentru totdeauna, odrasla sădirii Mele, lucrarea mâinilor Mele, ca să fiu glorificat.” (Isaia 60.21).
3. *Onoare pentru Fiul Preaiubit* - piatra - o imagine a Domnului Însuși (Geneza 49.24; Isaia 28.16; 1 Petru 2.6) - care a fost lepădată de mâna constructorilor, va fi într-o zi ridicată și glorificată prin mâna lui Dumnezeu.

A treia consecință este prezentată în versetele 10 și 11. În aceste versete imaginea se schimbă, dar nu și tema. De la imaginea viei, Domnul trece la cea a unei case. În podgorie, slujitorii au respins pe Fiul, în casă constructorii au respins Piatra. Domnul Însuși era această „Piatră” din Psalmul 118.22,23, la care El face aluzie aici și despre care se vorbește și în multe alte locuri din Scriptură (de exemplu, Geneza 49.24; Isaia 28.16; 1 Petru 2.6). El, Cel care a fost lepădat de mâna constructorilor va fi într-o zi înălțat și glorificat prin mâna lui Dumnezeu. Dumnezeu Îl onorează pe Fiul Său, pe care oamenii L-au respins!

Orbirea conducătorilor iudeilor devine clară și în versetul 12. Pe de o parte, ei au recunoscut că Domnul spusese parabola cu referire la ei, dar, pe de altă parte, nu au recunoscut că la ei se refereau expresiile „viticultorii” și „ziditorii”. Căci dacă ei căutau acum să-L ucidă, ei confirmau cuvintele Domnului și, ca să zicem așa, grăbeau împlinirea lor, tocmai în vederea judecății lor.

„Și L-au lăsat și au plecat” - aceasta a fost reacția lor la cuvintele Domnului, care i-a lovit. O decizie care - dacă nu s-au pocăit - însemna pentru ei pierzare eternă. Întrebarea pentru noi este, cum ne comportăm atunci când Cuvântul lui Dumnezeu ne lovește.

Întrebarea referitoare la impozitul pentru Cezar

Marcu 12.13-17: Și au trimis la El pe unii dintre farisei și dintre irodiani, ca să-L prindă cu vorba. Și ei, venind, I-au spus: „Învățătorule, știm că ești adevărat și că nu-Ți pasă de nimeni, pentru că nu privești la înfățișarea oamenilor, ci îi înveți cu adevărat calea lui Dumnezeu. Se cuvine să dăm tribut Cezarului, sau nu? Să dăm, sau să nu dăm?” Dar El, cunoscându-le fățărnicia, le-a spus: „Pentru ce Mă ispitiți? Aduceți-Mi un dinar, ca să-l văd”. Și I-au adus.

Și El le-a spus: „Ale cui sunt chipul acesta și inscripția?” Și ei I-au spus: „Ale Cezarului”. Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Dați Cezarului cele ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu!” Și se minunau de El.

În pasajele care urmează acum, conducătorii diferitelor clase de iudei vin la Domnul pentru a-L ispiti. Este impresionant să vedem că, deși Domnul le cunoaște deplin intențiile, totuși El Se preocupă mereu cu ei. El dezvăluie gândurile din inimile lor și le demască, dar o face cu seriozitate și fermitate sfântă, fără să-i urască sau să-i disprețuiască.

Mai întâi, vedem că fariseii și irodianii - două partide învrăjbite între ele - se unesc și vin la Domnul pentru a-L prinde cu vorba. Ura față de Domnul și dorința comună de a-L da la o parte au dus la această unire a fariseilor, care erau cel mai înalt partid religios din Israel, cu irodianii, care formau un partid politic, lumesc, și care căutau putere și prestigiu în această lume. Din aceasta și, de asemenea, din legătura prietenoasă dintre Pilat și Irod din [Luca 23.12](#), putem vedea ce putere unificatoare există în *respingerea Domnului*. Dar, prin contrast, ce putere unificatoare se află în *dragostea pentru Domnul*, atunci când ne gândim la primii creștini din Faptele apostolilor (de exemplu, [Faptele apostolilor 4.32](#)).

Ei se apropie mai întâi de Domnul Isus cu cuvinte măgulitoare, sperând probabil că astfel Îl vor doborî mai ușor. Ceea ce spuneau ei cu ipocrizie era în sine exact ceea ce era adevărat despre Domnul și era opusul a ceea ce erau și făceau ei. Ei nu erau adevărați, în contrast cu Domnul, ci ipocriți. Se uitau foarte mult la persoana oamenilor și acordau multă importanță opiniei lor. Ei învățau poruncile oamenilor și erau foarte departe de a învăța calea lui Dumnezeu conform adevărului. Apoi pun întrebarea cu privire la taxă, cu care voiau să-L prindă.

Contextul acestei întrebări era că iudeii ajunseseră sub stăpânirea Cezarului roman ca urmare a necredinței și neascultării lor. Acest lucru presupunea, printre altele, că trebuiau să plătească taxe puterii ocupante. În legătură cu acest subiect, din punct de vedere uman, ei concepuseră o întrebare foarte vicleană, cu care credeau că Îl pot pune definitiv în încurcătură.

Dacă Domnul ar fi spus da, la a da impozite Cezarului, i-ar fi întors pe iudei împotriva Lui. Căci cum putea fi El un iudeu sincer sau chiar Mesia cel promis, dacă confirma drepturile puterii ocupante romane? Unde era atunci puterea Sa eliberatoare?

Dacă ar fi negat darea de impozite Cezarului, le-ar fi oferit acestora - și mai ales irodianilor – un pretext pentru a-L acuza înaintea lui Pilat, reprezentantul puterii ocupante.

Așadar, omenește vorbind, o întrebare dificilă, dar nu și pentru Domnul. În înțelepciunea Sa divină ([Iov 5.12,13](#)), El răspunde la întrebarea lor în așa fel încât ei rămân rușinați și uimiți.

El le răspunde mai întâi cu o contra-întrebare: „Pentru ce Mă ispitiți?”. Astfel, El pune capăt intenției lor de a-L surprinde în vorbirea Sa și le arată care era adevăratul motiv al întrebării lor. În același timp, prin această întrebare, El îi împinge în rolul pasiv și îi pune pe banca acuzaților.

Apoi îi pune să Îi dea un dinar - moneda romană de impozit - și se folosește de el pentru a le arăta clar în ce stare se aflau ca națiune și că era vina lor că au ajuns în această situație de dependență față de romani. Faptul că trebuiau să plătească taxe arăta clar că nu mai erau liberi. Din moment ce imaginea Cezarului se afla pe dinar, era evident că acesta aparținea Cezarului. Prin urmare, trebuiau să îi dea Cezarului ceea ce i se cuvenea.

Dar apoi Domnul adaugă o completare remarcabilă și spune: „Dați ... lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu”. Ei pierduseră complet din vedere acest lucru. În loc să-I dea lui Dumnezeu ceea ce I se cuvine, ei L-au respins în persoana Fiului Său.

Întrebarea saducheilor cu referitoare la înviere

Marcu 12.18-27: Și au venit la El niște saducheii, care zic că nu este înviere; și-L întrebau, spunând: „Învățătorule, Moise ne-a scris că, dacă va muri fratele cuiva și va lăsa o soție în urmă și nu va lăsa copii, fratele său s-o ia pe soția lui și să-i ridice urmaș fratelui său. Erau șapte frați; și cel dintâi a luat o soție și, murind, n-a lăsat urmaș; și al doilea a luat-o și a murit și nici el n-a lăsat urmaș; și al treilea la fel. Și cei șapte n-au lăsat urmaș. La urma tuturor a murit și femeia. La înviere, când vor învia, căruia dintre ei îi va fi soție? pentru că cei șapte au avut-o de soție”. Și Isus, răspunzând, le-a spus: „Nu pentru aceasta vă rătăciți voi, necunoscând nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu? Pentru că, atunci când vor învia dintre morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii în ceruri. Iar despre cei morți, că înviază, n-ați citit în cartea lui Moise, la textul despre rug, cum i-a vorbit Dumnezeu, spunând: «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov»? El nu este Dumnezeul celor morți, ci al celor vii. Voi deci vă rătăciți mult”.

În continuare, saducheii vin la Domnul. Ei Îl confruntă cu un caz care, în ochii lor, urma să dovedească imposibilitatea unei învieri. Ei negau faptul unei învieri ([Faptele apostolilor 23.8; 4.1,2](#)). În aceasta ei se aseamănă cu mulți oameni din zilele noastre care, de asemenea, nu vor să creadă într-o înviere, deoarece responsabilitatea și gândul judecății sunt legate de ea.

Saducheii își întemeiază construcția gândirii pe rânduiala lui Dumnezeu din [Deuteronomul 25.5](#), unde Dumnezeu spusese că o văduvă fără copii trebuie să fie căsătorită de cumnatul ei, pentru a naște urmași. Cu toate acestea, cazul unei femei cu șapte soți, pe care saducheii îl construiesc aici, este lipsit de relevanță practică. Ei vor să-L facă de răs pe Domnul prin aceasta. Dar nici ei nu-și dau seama cine se află în fața lor.

Deși Domnul își dă seama de intenția lor, El Se străduiește totuși să le da un răspuns clar, căci problema învierii preocupă cu siguranță multe inimi printre iudeii prezenți.

În răspunsul Său, El le atrage mai întâi atenția saducheilor asupra ignoranței lor cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și la puterea lui Dumnezeu. El arată că relațiile pământești nu vor continua în cer. Cei înviați vor fi asemenea îngerilor. Îngerii sunt lipsiți de sex și nu mor, deci nu este nevoie ca ei să se căsătorească pentru a produce urmași. Relațiile în care suntem plasați pe pământ, și de care ne bucurăm aici, nu le vom mai avea în cer. Acest gând este confirmat de [1 Corinteni 15.42-49](#). Cu toate acestea, nu vom simți în niciun fel lipsa relațiilor pământești.

O astfel de informație despre starea de după înviere nu putea fi dată decât de Dumnezeu Însuși. Prin urmare, avem din nou aici unul dintre versetele în care Dumnezeirea Domnului strălucește în Evanghelia după Marcu.

În versetele 26 și 27 El le dovedește ignoranța lor cu privire la Scripturi în ceea ce privește învierea. Dacă ar fi citit corect Scripturile, ar fi fost capabili să recunoască multe referiri la înviere. Căci pasaje precum [1 Samuel 2.6](#); [Iov 19.25,26](#); [Psalmul 16.10](#); [Isaia 53.10,11](#) sau [Daniel 12.2-3,13](#) vorbesc în mod clar despre o înviere. Cu toate acestea, Domnul nu folosește niciunul dintre aceste pasaje clare pentru a le infirma părerea. În schimb, El ia o referință mai degrabă indirectă din scrierile lui Moise, pentru a le arăta realitatea unei învieri. Acest lucru îl face în înțelepciunea Sa, deoarece saducheii nu recunoșteau decât cărțile lui Moise. Ei au vrut

să-L doboare cu o poruncă din a cincea carte a lui Moise, de aceea El le respinge gândurile cu un citat din a doua carte a lui Moise.

Dumnezeu S-a revelat lui Moise în rugul aprins, spunând: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov”. În momentul acela, Avraam, Isaac și Iacov muriseră de mult, dar Dumnezeu încă Se numește pe Sine Însuși Dumnezeul lor. Deși trupurile lor se aflau în mormânt, duhul și sufletul lor trăiau pentru Dumnezeu și, în consecință, trupurile lor nu vor rămâne în moarte pentru totdeauna, ci vor învia. Căci omul nu este complet până când duhul, sufletul și trupul nu sunt reunite (1 [Tesaloniceni 5.23](#)). Dumnezeu nu este un Dumnezeu al morților, ci al celor vii.

Dar nu numai atât, Dumnezeu făcuse și promisiuni lui Avraam, Isaac și Iacov, care nu s-au împlinit în timpul vieții lor. Fiecăruia dintre ei, Dumnezeu le promisese personal că le va da țara ([Geneza 13.15](#); [26.3](#); [28.13](#)). Întrucât Dumnezeu Se ține de cuvânt și Își îndeplinește promisiunile, ei trebuie deci să fie înviați pentru a putea apoi să posede țara. [Evrei 11.9,10,18,19](#) spune că Avraam a cunoscut puterea lui Dumnezeu, care se arată tocmai în înviere ([Efeseni 1.19,20](#)).

Însă, saducheii nu cunoșteau această putere a lui Dumnezeu și erau ignoranți față de Scripturi. Prin urmare, se rătăceau foarte mult, după cum a trebuit să le spună Domnul cu toată seriozitatea.

Întrebarea cărturarilor referitoare la cea mai importantă poruncă

Marcu 12.28-34: Și, apropiindu-se unul dintre cărturarii care îi auzise discutând împreună, văzând că le-a răspuns bine, L-a întreat: „Care este cea dintâi poruncă dintre toate?” Și Isus i-a răspuns: „Cea dintâi poruncă dintre toate este: «Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn», și: «Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și cu tot cugetul tău și din toată puterea ta». Aceasta este cea dintâi poruncă. Și o a doua, asemenea ei, este aceasta: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși». Nu este altă poruncă mai mare decât acestea”. Și cărturarul I-a spus: „Bine, Învățătorule, ai vorbit potrivit adevărului, pentru că El este Unul singur și nu este altul afară de El. Și a-L iubi din toată inima și cu toată priceperea și din tot sufletul și cu toată puterea, și a-l iubi pe aproape ca pe sine este mai mult decât toate arderile-de-tot și jertfele”. Și Isus, văzând că a răspuns cu pricepere, i-a spus: „Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu”. Și nimeni nu mai îndrăznea să-L întrebe.

Următoarea persoană, care vine la Domnul Isus în acest capitol, este un cărturar. El L-a auzit pe Domnul răspunzându-le saducheilor. Acest răspuns l-a mulțumit foarte mult pe cărturar, deoarece cărturarii niciodată nu reușiseră atât de bine să respingă învățătura saducheilor cu privire la înviere.

Domnul se folosește de această ocazie pentru a arăta ce atitudine a inimii se cuvine Dumnezeului pe care L-a prezentat în versetele anterioare ca fiind Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, care nu este Dumnezeul celor morți, ci Dumnezeul celor vii.

Cărturarul Îl întreabă pe Domnul despre prima poruncă, adică cea mai importantă. El se gândea cu siguranță la una dintre cele zece porunci din [Exodul 20](#). La începutul răspunsului, Domnul subliniază ideea de unitate a Dumnezeirii. Domnul Dumnezeuul nostru este autoritatea supremă. Acest gând trebuia să fie în inimile israeliților înainte de toate celelalte. Dumnezeu Se revelează

pe Sine ca fiind singurul Dumnezeu. Abia apoi ne cheamă să-L iubim, pentru că nu poți face acest lucru decât dacă Îl cunoști.

Domnul citează apoi versetele din [Deuteronomul 6.4,5](#), care sunt un rezumat al primelor patru porunci din [Exodul 20](#). Aceste prime patru porunci vorbesc despre responsabilitatea omului față de Dumnezeu.

Apoi, Domnul citează versetul 18 din [Deuteronomul 19](#); acesta rezumă celelalte șase porunci din [Exodul 20](#), care se referă la responsabilitatea omului față de semenii săi.

Astfel, în răspunsul Său, Domnul face un rezumat divin al întregii Legi, fără a pune accentul pe vreo poruncă în mod special:

Dragostea față de Dumnezeu și dragostea față de om - acestea sunt cele două mari teme principale, care sunt specificate în cele zece porunci.

Dacă comparăm cuvintele Domnului din versetul 30 cu pasajul din [Deuteronomul 6.5](#), se observă că Domnul citează acest verset oarecum diferit. În Deuteronomul 6 se vorbește despre a-L iubi pe Dumnezeu *cu* toată inima (sediul afecțiunilor), *cu* tot sufletul (sediul personalității) și *cu* toată puterea (cu toată energia). Aici, în Marcu, se spune în toate aceste puncte „*din*”. Se pare că Domnul vrea să sublinieze aici în mod deosebit că dragostea pentru Dumnezeu trebuie să vină cu adevărat *din interior*.

Ca o completare, Domnul mai adaugă: „*din* tot cugetul tău”. Aici Se gândea cu siguranță în special la cărturari și saducheii, care puneau atât de mult accent pe înțelegere.

Versetul 31 este citat și în [Romani 13.9,10](#) ca un rezumat al Legii. Acolo se spune că dragostea este suma Legii. Aceasta este o idee care nu era cunoscută în Vechiul Testament. Cele zece porunci au izvorât din dragostea lui Dumnezeu, care Se îngrijea de poporul Său și Se putea aștepta ca poporul Său să Îl respecte și să Îl iubească ca unicul Dumnezeu adevărat. Cu toate acestea, abia pe Golgota a fost dezvăluită întreaga dimensiune a dragostei lui Dumnezeu.

Legea era „sfântă, dreaptă și bună” ([Romani 7.12](#)). Și totuși, fiecare israelit, care avea o dorință sinceră de a împlini Legea, trebuia să recunoască că nu putea s-o împlinească. Pentru aceasta este necesară natura nouă, pe care o posedăm astăzi ca urmare a lucrării de răscumpărare împlinite la Golgota. Dar scopul nostru în viață merge mult mai departe de aceasta. Noi Îl iubim astăzi pe Dumnezeu „pentru că El ne-a iubit mai întâi pe noi” ([1 Ioan 4.19](#)). Este o dragoste din recunoștință, care se exprimă prin ascultare ([Ioan 14.21](#)).

Cărturarul arată în răspunsul său un nivel de înțelegere, care a depășit înțelegerea comună a celorlalți cărturari. El a recunoscut că ceea ce conta era adevărul interior și nu formele exterioare. Deși a recunoscut și a înțeles *adevărul cuvintelor Domnului*, el nu a recunoscut și nu a înțeles *gloria Persoanei Domnului*.

El nu era „departe de Împărăția lui Dumnezeu”, dar nu era *în* Împărăția lui Dumnezeu. Și acesta contează. Doar o stare de apropiere exterioară nu este suficientă și, în ultimă instanță, înseamnă îndepărtare veșnică de Dumnezeu.

Acest cărturar vorbește un limbaj grav pentru cei care probabil merg ani de zile la străngerile laolaltă, dar nu au o relație reală cu Domnul Isus. Ei sunt aproape și totuși sunt doar adepți. Mai ales copiii de părinți credincioși li se aplică acest apel: să fi aproapele nu este suficient, ai nevoie de Mântuitorul lumii ca Mântuitor al tău, personal!

Fiul lui David și Domnul lui David

Marcu 12.35-37: Și Isus, răspunzând, spunea, învățându-i în templu: „Cum spun cărturarii că Hristosul este fiu al lui David? Pentru că David însuși a spus prin Duhul Sfânt: «Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale». David însuși deci Îl numește Domn; și cum este El fiu al lui?” Și marea mulțime Îl asculta cu bucurie.

După ce a răspuns la întrebările diferitelor grupuri, Domnul Însuși pune acum o întrebare publicului din Templu. Spre deosebire însă de întrebările lor cu trucuri exagerat de subtile, El pune o întrebare bazată pe Scriptură și care conține adevărul despre Persoana Sa.

Cărturarii au recunoscut că Mesia va fi Fiul lui David. Dar acest lucru nu era suficient. Prin urmare, El îi întreabă de ce David L-a numit atât Domnul său, cât și Fiul său în [Psalmul 110.1](#). Cum poate fi așa ceva? Acest lucru era posibil doar dacă Hristos, Fiul lui David, era și Fiul lui Dumnezeu. *Dumnezeu și Om într-o singură Persoană* - iudeii, în necredința lor, nu au vrut să recunoască acest lucru. Și chiar și astăzi, mulți oameni încă eșuează din cauza acestui adevăr. Ei Îl acceptă pe Domnul ca Om exemplar, dar nu ca Fiu al lui Dumnezeu.

În [Romani 1.1-4](#) găsim un pasaj similar, care vorbește despre Domnul ca despre un Om din sămânța lui David și, în același timp, arată că El este Fiul lui Dumnezeu. Acest lucru este clar și în [Apocalipsa 22.16](#), când Domnul vorbește despre Sine ca fiind rădăcina și sămânța lui David.

David rostise cuvintele din [Psalmul 110.1](#) „prin Duhul Sfânt” - o indicație frumoasă a inspirației Cuvântului lui Dumnezeu și un exemplu al armoniei dintre Vechiul și Noul Testament.

Conținutul acestui verset este de mare importanță pentru Dumnezeu și este citat în mod repetat în Noul Testament ([Faptele apostolilor 2.34,35](#); [1 Corinteni 15.25](#); [Evrei 1.13](#)): „Domnul (Dumnezeu Tatăl) a zis Domnului Meu (Dumnezeu Fiul): «Șezi la dreapta Mea până îi voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale.»”

Dumnezeu va avea grijă ca Fiul Său, ajuns odată pe acest pământ - unde a fost respins și ucis și unde este disprețuit până în ziua de azi – să aibă parte de toată onoarea. El va domni până când toți dușmanii vor sta la picioarele Sale. Pentru fiecare creștin credincios, acesta este un motiv de bucurie, dar pentru fiecare necredincios este un avertisment serios.

Avertismentul cu privire la cărturari

Marcu 12.38-40: Și în învățătura Sa le spunea: „Feriți-vă de cărturarii cărora le place să umble în haine lungi, cărora le plac și salaturile în piețe și scaunele de seamă în sinagogi și locurile de seamă la mese, care devorează casele văduvelor și de ochii lumii se roagă îndelung. Aceștia vor primi mai aspră sentință”.

În aceste versete, Domnul, ca bun cunoscător al inimilor, muștră în termeni clari pietatea fățarnică a cărturarilor. Le plăcea să se facă remarcați și căutau să fie proeminenți atât în viața economică (piețe) și religioasă (sinagogi), cât și în cea socială (banchete). În afară de aceasta, ei se îmbogățeau pe baza văduvelor sărace. Pentru aceasta aveau să primească o judecată mai grea. Deși durata judecății va fi aceeași pentru toți, vor exista diferențe în ceea ce privește severitatea. Fiecare va fi judecat după faptele sale ([Apocalipsa 20.12](#); [Luca 12.47](#)).

Și aceste versete sunt scrise și pentru învățătura noastră. Nu trebuie să mărturisim cu sinceritate că în unele trăsături de caracter suntem mai mult sau mai puțin asemănători cu cărturarii? Atunci ar trebui să luăm acest avertisment al Domnului ca pe o ocazie de a mărturisi și de a renunța la comportamentul greșit. Domnul nostru se bucură de acest lucru.

Văduva cu cei doi bănuți

Marcu 12.41-44: Și Isus, stând jos în fața vistieriei, privea cum mulțimea arunca bani în vistierie; și mulți bogați aruncau mult. Și o văduvă săracă a venit și a aruncat doi bănuți, care fac un ban. Și, chemând la Sine pe ucenicii Săi, le-a zis: „Adevărat vă spun, această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți cei care au aruncat în vistierie. Pentru că toți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i rămăsese ca să trăiască”.

În contrast total cu cărturarii evlavioși în exterior se află această văduvă săracă, dar cu inima plină de evlavie, care L-a bucurat pe Domnul. El nu a fost impresionat - așa cum suntem noi atât de des - de aparențele exterioare.

S-ar putea ca noi să nu fi observat această văduvă săracă și darul ei alături de cărturarii atât de impresionanți în exterior și de numeroșii oameni bogați care au pus daruri mari.

Domnul este altfel: El judecă motivele și nu mărimea darului. El a văzut-o pe această văduvă, care avea o inimă pentru Dumnezeu și pentru casa Lui și care și-a dat întregul ei trai. Ea hotărâse să pună ambii bănuți în vistierie și acum trebuia să se încreadă complet în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, pentru a se întreține în continuare ([Psalmul 68.5](#); [1 Timotei 5.5](#)).

La fel a acționat și văduva din Sarepta din [1 Împărați 17.12-15](#). Și ea, în încredere, a dat ultimul din ceea ce avea pentru profetul Ilie și a fost apoi răsplătită din belșug. Exemplul acestor văduve ridică întrebări care vorbesc inimii noastre:

- a) Cum rămâne cu încrederea noastră în Dumnezeu? Cum ne-am fi decis noi?
- b) Cât de mult dăm pentru Domnul și în ce spirit o facem?

Când avem o inimă arzătoare pentru Dumnezeu, Tatăl nostru, și pentru Domnul Isus, aceste întrebări despre dăruire se rezolvă de fapt de la sine. Atunci știm că tot ceea ce avem vine de la El și că Îi dăm înapoi doar ceea ce ne-a încredințat ([1 Cronici 29.14](#)).

Și o facem cu o inimă veselă, pentru că știm că Dumnezeu îl iubește pe cel care dă bucuros ([2 Corinteni 9.7c](#)).